

Gade (SF):

Jeg troede egentlig, jeg vidste, hvem der havde rekorden i forførelse og demagogi i EF-diskussionen; jeg ville pege på statsministeren, som sagde i 1986, at Unionen var stendød, hvis man stemte ja til EF-pakken – det er debatten i dag jo også et bevis på – men jeg synes nærmest, at hr. Duetoft overgik den udtalelse med indlægget her. Det er rekord i udenomssnak og i realiteten en underlig form for skræmmebillede.

Det er da klart, at modstanderne af Unions-traktaten er forskellige og bruger forskellige argumenter. Men se, det gør tilhængerne jo rent faktisk også. Hr. Duetoft er tilhænger af Europas Forenede Stater, jo før, jo bedre – det har været en del af CD's eksistensberettigelse – mens Socialdemokratiet, som stemmer ja til Unions-traktaten, er imod denne udvikling og altid siger, at det kommer ikke så vidt. At jeg så i min analyse af tingene er mere enig med hr. Duetoft i, at udviklingen bevæger sig den vej, er en anden sag.

Men der er da enorm forskel i argumentationen på begge sider, og når det kommer til stykket er det altså et udtryk for, at man ikke vil have en saglig debat, når man prøver at gøre netop den side af sagen til et særligt problem. Det betyder, at jeg også tager afstand fra en række af de øvrige modstanderes argumenter, det er da klart. Når man blander racisme og modstand mod de fremmede ind i debatten både på jasiiden og på nejsiden – det sker jo også på jasiiden – så synes jeg, det er uværdigt, og jeg tager afstand fra det, når jeg møder det, både her og andre steder.

Hr. Duetoft havde et par bemærkninger om SF's holdning til energispørgsmålet. Sagen er jo, at på energiområdet burde det være muligt gennem flertalsafgørelser at skabe en politik, der satser på renere energiforsyning, vedvarende energi, og skrive ind i Traktaten, at man ikke satser på a-kraft. Det er da klart, det er jo politik, vi snakker om.

Til sidst en bemærkning vedrørende mandatgivningen: Den kommer til at vedrøre de partier, der vil være ansvarlige over for nej, og jeg er sikker på, at Socialdemokratiet vil være ansvarligt over for nej, når nej, kommer, fordi Socialdemokratiets vælgere har stemt nej.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Taletiden skal overholdes!

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg beklager, at hr. Kim Behnke tilsyneladende ikke var i salen under starten på min ordførertale. Her konstaterede jeg, at vi havde brugt en 20 minutter lang ordførertale under førstebehandlingen til at fortælle, hvorfor vi gik ind for Unionen, og de synspunkter, der kom frem under førstebehandlingen, står vi fuldstændig ved, der er ikke ændret en tøddel i dem.

Derfor fandt vi faktisk, at det var vigtigere i dag at prøve at tage pulsen på EF-debatten ude i landet, prøve at føre den herind og konfrontere de partier, som flintrer land og rige rundt og forsøger at slå sig til ridder på både det ene og det andet, med deres argumenter og sætte dem lidt i relief. Men det ændrer altså intet ved, at det, der blev sagt under førstebehandlingen, plus alt andet, vi siger rundt omkring, er i nøje overensstemmelse med det, vi har sagt her i salen i dag. Det er altså argumenterne for at stemme for Unionen, så hr. Kim Behnke må meget undskylde, at jeg valgte at gøre noget andet end så mange andre ordførere. Jeg syntes ikke, det var så interessant at stå frem og gentage sig selv for anden gang, og vi får jo også en mulighed for at gentage os selv endnu en gang under tredjebehandlingen.

Så må jeg også sige, at jeg er fundamentalt uenig med hr. Kim Behnke. Jeg mener, det er urealistisk og et eksempel på Fremskridtspartiets overvurdering af både egne og andres evner, hvis man tror, at 5 millioner mennesker har nogen som helst ret eller pligt til at bremse, hvad 345 millioner andre mennesker er enige om. Den tanke, at Danmark bare kan blokere det hele, og så bliver Unionen ikke til noget, er altså for provinsiel.

Til hr. Gade må jeg sige, at selvfølgelig er der da forskellige argumenter på tilhængerensiden ligesom på modstandersiden. Problemet for modstanderne er bare, at de ikke kan bygge noget alternativ op. Tilhængerne har altså formålet at samles i enighed om at anbefale et traktatforslag, det er forskellen. Jeg ønsker mere magt til Europa-Parlamentet – det råber og skrider jeg også op om rundt omkring – mens andre mener, at det skal have mindre magt.